

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 78 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 76 tego rozporządzenia i z zasadą 22 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95; naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009; kolizja między później zarejestrowanym wspólnotowym znakiem towarowym a wcześniej zarejestrowanym krajowym znakiem towarowym w kontekście rozszerzenia Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2014 r. – The Smiley Company przeciwko OHIM – The Swatch Group Management Services (HAPPY TIME)

(Sprawa T-352/14)

(2014/C 245/33)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Smiley Company SPRL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci I. Helbig, P. Hansmersmann i S. Rengshausen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: The Swatch Group Management Services AG (Biel, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie R 1497/2013-1;
- oddalenie sprzeciwu poprzez zmianę zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania przed Sądem i obciążenie interwenienta kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „HAPPY TIME” dla towarów i usług z klas 14 i 35 – zgłoszenie nr 10 106 813

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: The Swatch Group Management Services AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „HAPPY HOURS” dla usług z klas 35 i 37

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – Al Naggar przeciwko Radzie

(Sprawa T-375/14)

(2014/C 245/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (Kair, Egipt) (przedstawiciele: J.F. Bellis, R. Luff, A. Bailleux, Q. Declève, P. Vovan, S. Rowe i A. Yehia, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji 2014/153 w zakresie, w jakim przedłużono w niej do dnia 22 marca 2015 r. stosowanie wobec skarżącej środków ograniczających zawartych w decyzji Rady 2011/172/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 decyzji 2011/172 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim strona skarżąca nie została sama uznana, czy nawet wskazana, za odpowiedzialną za sprzeniewierzenie funduszy publicznych, lecz zastosowano wobec niej środki ograniczające z tego tylko względu, że jest małżonką Ahmeda Abdelaziza Ezza („A. Ezza”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 6 TUE w związku z art. 2 TUE i 3 TUE oraz art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim decyzja 2014/153 ⁽²⁾ niesłusznie została oparta na niezbitym założeniu, że nie istniało ryzyko naruszenia praw podstawowych strony skarżącej w ramach postępowań prowadzonych przeciwko niej w Egipcie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 7, 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim decyzja 2014/153 wprowadziła nieproporcjonalne ograniczenia w odniesieniu do prawa do życia prywatnego, prawa własności oraz swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 41, 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim decyzja 2014/153 nie posiadała właściwego i wystarczającego uzasadnienia i została wydana z naruszeniem prawa strony skarżącej do bycia wysłuchanym.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim (i) wobec strony skarżącej nigdy nie było prowadzone jakiegokolwiek dochodzenie w sprawie sprzeniewierzenia funduszy publicznych; (ii) działania A. Ezza stanowiły zwykłe działania podejmowane w zakresie działalności handlowej i tym samym nie mogą zostać uznane za sprzeniewierzenie funduszy publicznych, oraz (iii) Rada w chwili wydawania decyzji 2014/153 nie uwzględniła okoliczności, że trzy lata po wydaniu pierwszych środków sytuacja prawna A. Ezza pozostawała wciąż co najmniej niepewna.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. L 76, s. 63).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/153/WPZiB z dnia 20 marca 2014 r. zmieniająca decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. L 85, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – Yassin przeciwko Radzie

(Sprawa T-376/14)

(2014/C 245/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin (Kair, Egipt) (przedstawiciele: J. Bellis, R. Luff, A. Bailleux, Q. Declève, P. Vovan, S. Rowe i A. Yehia, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej